

Performance “SoMA”

The gallery Myro is presenting a visual art / kinetic event “soMA” in context of the exhibition “Asma Asmaton” at 20:00 on Tuesday 25th October 2011.

A visual art process and reappearance of the physical experience. A means of symbolic combination.

Using visual elements / tools and the human body as a basic driving force, the performance creates a story that refers to the absence / presence of love behind the surface of the conscious, in painting and movement, motivated by one of the most important Hebrew literature's “Song of Songs”.

The artist attempts to communicate the "true self" (the internal process of painting) by carrying his body with his protective shell, this membrane, as an instrument that restricts and accomplishes a primitive "piece of art" beyond Academic rules Of Art * creating the 'intermediate space'. This “intermediate space” ,between the Self and the Other will be imprinted by the artist between himself and his work. There, the artist will symbolize the creator and his work as his 'inner object' (his first love and identification with his mother, as well as his first contact with death- the separation from his mother).

At the same time, his unconscious inner being becomes a three-dimensional-dance, movement - (beyond the standard of the harmony of dance **) by the silence of expression, communication of the "body" that "speaks" capturing the breaking away, the disconnection, the melting, the sinking, the raising of temperature, the explosion.

The "SoMA" (inner / outer, unconscious / conscious) will create the "artwork" (painting) of the twin "love and death" from the perspective of the creator and the viewers, as part of the 'internal objects' (how much influence will it have on the body, how much influence will the texture of the paint have, the intensity of the hands and what will the artworks results be?) the painting will capture "symbolic" feelings coming to life in the room, the problem of a separated body inside a world between other bodies that holds different parts of this space. It will capture the meaning of distance and separation, of possession and loss.

The body is a beginning for all therapy through art as well as for human development. What is mostly accomplished is helping people reconnect and discover their hidden self - the body that is not seen. The body image according to Anzie (1997) is placed inside the sphere of fantasy and processed secondarily, it is a representation that effects the body. This image often reflects on how others see us. It depends very much on the person's position, personal appreciation, values, existence, and often it is

socially defined. This image can refer to the person's body or to some part of it, to the possibilities it may have or to both.

Movement already begins from the womb and is the first way of awareness. The infant comes into this world with his body and uses the movement as a means of communication and emotional adjustment. The first form of thought for the newborn is the visceral and bodily reactions where, if properly mirrored by the environment and gain meaning, building what is called by Winnicott "True Self".

As the infant-subject's early intercourse with the mother-object, the first experience of love-possession of the mother and death - her separation and loss seems to have a significant impact on the person's progression.

The premature physical contact between the mother and the child are closely linked to primitive emotional development processed through the child's body and then as an adult his feelings are expressed. This is achieved through the sensory experiences of the individual. So this kind of experiences is used by the artist to express the "inner object" (Klein, M.) using his body to visualize the early contact with the object. This 'intermediate space' (Winnicott, D.), a place of fusion and separation of the infant by the mother, a place where the infant explores the interaction between himself and the outside world having a significant impact on the understanding of reality and subjectivity. Thus, the individual as an adult shows his first contact with the "inner object" through his own physical expressions and the expressions towards the people around him.

So what is the object and what is the subject in this performance, what is reality and what is subjectivity. What is projected from one and another? According to Miller M. (1950) "The Creator ... provides with evocation and observation ... the most important-according to him -moments of his emotional life, his psychosomatic experience. If we look at the creative process from this point of view, it is somehow a revival of the physical experience." The symbolic merger lies in the means he uses, the visual / physical action. The realization and elaboration of the experience then comes to help rebuild internal relations.

INTERVALLUM commentary H. Giannaras, (2011). "... At the level of nature, death traps love. Love never ceases to fight against death. The connection that Freud gave us, helped us see in love the calling of life, aside from the meaning of pleasure. First experience of love, the relationship between the infant and the mother's body. Feeling the mother's body for the first time seeking the object of reality. This relationship is of vital importance, since the infant is bonded by the need for food, the possibility of life. The seeking and the deprivation of the mother's body: the choosing of the life or loss, it's all or nothing. When the infant gets food from her mother's body, the infant has all it needs, the immediacy of the relationship, that is life. On the other

hand the weeping of hunger is a scream of despair, from a being that feels is lost. He loses his life, he screams for the taste of nothingness, nothing. The relationship between the mother is erotic because it is vital.

Receiving food, possibility for life, dynamic wholeness of a relationship. And this potential is the meaning of love ...”

Elena Tonikidi, Stella Kolyvopoulou

_____ - _____

Η γκαλερί Μυγό, στο πλαίσιο της έκθεσης "Άσμα Ασμάτων" παρουσιάζει τη **Τρίτη 25 Οκτωβρίου 2011**, στις **20.00** την εικαστική/κινητική δράση **“SoMA”**
Εικαστική διαδικασία και αναβίωση της σωματικής εμπειρίας. Η συμβολική συγχώνευση στο μέσο.

Χρησιμοποιώντας εικαστικά στοιχεία/εργαλεία, και το ανθρώπινο σώμα ως βασική κινητήρια δύναμη, η performance δημιουργεί αφήγηση και θίγει την απουσία/παρουσία του έρωτα πίσω από την επιφάνεια του συνειδητού στην ζωγραφική και στην κίνηση, με αφορμή ένα από τα σημαντικότερα κείμενα της εβραϊκής λογοτεχνίας το “Άσμα Ασμάτων”.

Ο καλλιτέχνης/εικαστικός επιχειρεί να κοινωνήσει τον “αληθινό εαυτό” (την εσωτερική διαδικασία της ζωγραφικής) κουβαλώντας το σώμα του με το προστατευτικό κέλυφος του, αυτήν την μεμβράνη, ως όργανο που περιορίζει και να καταφέρει ένα πρωτόλειο “έργο” πέρα από τους Ακαδημαϊκούς κανόνες της Τέχνης* δημιουργώντας τον ‘ενδιάμεσο χώρο’. Αυτός ο ‘ενδιάμεσος χώρος’ μεταξύ του εαυτού και του Άλλου θα αποτυπωθεί από τον εικαστικό /καλλιτέχνη μεταξύ του εαυτού του και του έργου του. Εκεί ο καλλιτέχνης θα συμβολίσει τον δημιουργό και το έργο του το ‘εσωτερικό αντικείμενο’ του, (τον πρώτο του έρωτα και την ταύτιση με τη μητέρα καθώς και την πρώτη του επαφή με τον θάνατο-αποχωρισμό από τη μητέρα.)

Ταυτόχρονα το ασυνείδητο εσωτερικό του “σώμα” γίνεται τρισδιάστατο –χοροκίνηση- (πέρα από τις νόρμες για την αρμονία του χορού**) με την βουβή έκφραση, την επικοινωνία του «σώματος» που “ομιλεί” αποτυπώνοντας το να σπάει, να αποσυνδέεται, να λιώνει να βυθίζεται, να ανεβάζει θερμοκρασία, να εκρήγνυται.

Το “SoMA” (εσωτερικό/εξωτερικό, ασυνείδητο/συνειδητό) θα δημιουργήσει το «έργο» (πίνακα) στο “δίδυμο του «έρωτα και του θανάτου» από το μέρος του δημιουργού και των θεατών, ως μέρος των ‘εσωτερικών αντικειμένων’, (Πόση επίδραση θα έχουν στο σώμα, πόση επίδραση θα έχουν στην υφή της μπογιάς, στην ένταση των χεριών και στο αποτέλεσμα του πίνακα;) ο πίνακας θα αποτυπώσει «συμβολικά» τα συναισθήματα που θα μεταφέρονται μέσω του χώρου, με το προβλήμα ενός αποχωρισμένου σώματος μέσα σε έναν κόσμο μεταξύ άλλων σωμάτων, που κατέχουν διαφορετικά τμήματα του χώρου. Θα αποτυπώσει τις

έννοιες της απόστασης και του αποχωρισμού, της κατοχής και της απώλειας'.

Το σώμα, είναι η αφετηρία για όλες τις θεραπείες μέσω της τέχνης καθώς επίσης και για την ανάπτυξη του ανθρώπου. Αυτό που κυρίως επιτυγχάνεται είναι η προσφορά βοήθειας στους ανθρώπους ώστε να επανασυνδεθούν και να ανακαλύψουν τον κρυμμένο εαυτό τους - το σώμα που δεν φαίνεται. Η εικόνα του σώματος σύμφωνα με τον Anzie (1997), τοποθετείται στην σφαίρα της φαντασίωσης και της δευτερογενούς επεξεργασίας, πρόκειται για αναπαράσταση που επενεργεί στο σώμα. Αυτή η εικόνα πολλές φορές αντικατοπτρίζει το πώς φαινόμαστε στους άλλους. Εξαρτάται πολύ από την θέση που έχει το άτομο, την προσωπική εκτίμηση, τις αξίες του, την ύπαρξή του και πολλές φορές είναι κοινωνικά καθορισμένο. Αυτή η εικόνα μπορεί να αναφέρεται στο σώμα του ατόμου ή σε κάποιο μέρος αυτού, στις δυνατότητες που έχει ή και στα δύο.

Από τη μήτρα ήδη η κίνηση ξεκινάει και είναι ο πρώτος τρόπος αντίληψης. Το βρέφος έρχεται σε αυτόν τον κόσμο με το σώμα του και χρησιμοποιεί την κίνηση ως μέσο επικοινωνίας και συναισθηματικής ρύθμισης. Έτσι, η πρώτη μορφή 'σκέψης' για το νεογνό είναι οι σπλαχνικές και σωματικές αντιδράσεις όπου εάν καθρεπτιστούν σωστά από το περιβάλλον και αποκτήσουν νόημα τότε οικοδομείται αυτό που ονομάζει ο Winnicott 'Αληθινός Εαυτός'.»

"Όπως λοιπόν οι πρώιμες σωματικές επαφές του βρέφους-υποκειμένου με την μητέρα-αντικείμενο, έτσι και το πρώτο βίωμα του έρωτα-κατοχής της μητέρας και του θανάτου – αποχωρισμού και απώλειας της μοιάζει να επηρεάζει σημαντικά την εξέλιξη του ατόμου. Οι πρώιμες σωματικές επαφές βρέφους και μητέρας συνδέονται στενά με πρωτόγονες ψυχικές διεργασίες και μέσω του σώματος το παιδί και έπειτα ο ενήλικας βιώνει και εκφράζει τα αισθήματά του. Όλα γίνονται μέσα από τις αισθητηριακές εμπειρίες του ατόμου. Με αυτού του είδους τις εμπειρίες λοιπόν και ο καλλιτέχνης-εικαστικός εκφράζει τα 'εσωτερικά αντικείμενα' (Klein, M.) χρησιμοποιώντας το σώμα του για να αποτυπώσει εικαστικά την πρώιμη επαφή με το αντικείμενο. Αυτός ο 'ενδιάμεσος χώρος' (Winnicott, D.), ένας χώρος συγχώνευσης και αποχωρισμού του βρέφους από την μητέρα, ένας χώρος όπου το βρέφος εξερευνά την αλληλεπίδραση του ανάμεσα στον εαυτό του και τον εξωτερικό κόσμο επηρεάζει σημαντικά την κατανόηση της πραγματικότητας και της υποκειμενικότητας. Επομένως, το άτομο ως ενήλικας πια μέσα από τις σωματικές του εκφράσεις προς τον ίδιο και προς τον κόσμο έξω από εκείνον δείχνει την εικόνα της πρώτης του επαφής με το 'εσωτερικό αντικείμενο'.

Ποιο είναι όμως το αντικείμενο και ποιο το υποκείμενο μέσα σε αυτή τη παράσταση, ποια είναι η πραγματικότητα και ποια η υποκειμενικότητα. Τι προβάλλει ο ένας και τι ο άλλος στον άλλον Σύμφωνα με την Milner M. (1950) ' Ο δημιουργός... προσφέρει για ανάκληση και παρατήρηση... τις πιο σημαντικές-κατά την άποψη του-στιγμές της συναισθηματικής του ζωής, της ψυχοσωματικής του εμπειρίας. Αν εξετάσουμε τη δημιουργική διαδικασία από αυτή την οπτική γωνία, αποτελεί κατά κάποιο τρόπο αναβίωση της σωματικής εμπειρίας'. Η συμβολική λοιπόν συγχώνευση βρίσκεται στο μέσο που χρησιμοποιεί, την εικαστική/σωματική δράση. Η συνειδητοποίηση και επεξεργασία του βιώματος έρχεται έπειτα να βοηθήσει στην ανοικοδόμηση των εσωτερικών σχέσεων".

INTERVALLUM σχόλιο Χ.Γιανναράς,(2011).«.....Στὸ ἐπίπεδο τῆς φύσης, ὁ θάνατος παγιδεύει τὸν ἔρωτα. Δίχως νὰ παύει ὁ ἔρωτας νὰ ἀντιμάχεται τὸν θάνατο. Ἡ φροῦδική σύνδεση μᾶς βόηθησε νὰ δοῦμε στὸν ἔρωτα τὸ κάλεσμα τῆς ζωῆς, πέρα ἀπὸ τὰ σημαίνοντα τῆς ἡδονῆς. Πρώτη ἐμπειρία τοῦ ἔρωτα, ἡ σχέση τοῦ βρέφους μὲ τὸ κορμὶ τῆς μητέρας. Σχέση ἀφῆς τοῦ μητρικοῦ σώματος, πρώτη γιὰ τὸ βρέφος ψηλάφηση τοῦ ἀντικείμενου πραγματικοῦ. Σχέση ἀφετηριακὰ ζωτική, ἀφοῦ δένεται στὴν αἴσθηση τοῦ βρέφους μὲ τὴν πρόσβαση στὴν τροφή, στὴ δυνατότητα τῆς ζωῆς. Ἀφῆ καὶ στέρηση τοῦ μητρικοῦ σώματος: διαλεκτικὴ τῆς ζωῆς ἢ τῆς ἀπώλειας, τοῦ ὅλα ἢ τίποτα. Ὅταν παίρνει τροφή ἀπὸ τὸ κορμὶ τῆς μητέρας, τὸ βρέφος τὰ ἔχει ὅλα, ἔχει τὴν ἀμεσότητα τῆς σχέσης ποὺ εἶναι ζωὴ. Ἀντίθετα, τὸ κλάμα τῆς πείνας εἶναι κραυγὴ ἀπόγνωσης ἀπὸ μιὰν ὑπαρξὴ ποὺ νιώθει νὰ χάνεται. Χάνει τὴν ἀφῆ τῆς ζωῆς, κραυγάζει τὴ γεύση τοῦ ἄσχετου, το τίποτα. Ἡ σχέση μὲ τὴ μάνα εἶναι ἐρωτική, γιατί εἶναι ζωτική. Λήψη τροφῆς, δυνατότητα ζωῆς, δυναμικὴ πληρότητα σχέσης. Καὶ σὲ αὐτὴ τὴ δυναμικὴ σκοπεύει τελικὰ κάθε ἔρωτας...».

Ελενα Τονικίδη, Στέλλα Κολυβοπούλου

